

POSTANOWIENIE

składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego

Dnia 5 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący)
SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca, uzasadnienie)
SSN Paweł Czubik (sprawozdawca)
Piotr Sławomir Niedzielak
SSN Adam Roch
SSN Adam Tomczyński
SSN Jacek Wygoda

Protokolant Justyna Jarocka

przy udziale prokuratora del. do Prokuratury Krajowej Bożeny Góreckiej
w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu w dniu 5 kwietnia 2019 roku
w sprawie radcy prawnego Ł. P.

w związku z przedstawionym składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego
postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2019 roku, na podstawie art. 82 ustawy z dnia 8
grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym, następującym zagadnieniem prawnym:

**Czy osoba, która została powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w
następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta
Rzeczypospolitej Polskiej wydanym bez kontrasygnaty Prezesa Rady
Ministrów oraz na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w
zakresie udziału w niej sędziów w wyniku wyboru przez Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami
ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie
Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.),
jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.**

oraz czy skład orzekający sądu, w którym zasiada taka osoba, jest sądem nienależycie obsadzonym w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., jak też, czy udział takiej osoby w składzie sądu narusza wynikające z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) prawo do sądu ustanowione ustawą, polegające na powołaniu na urząd sędziego w wyniku procedury obciążonej naruszeniami prawa?

postanowił:

na podstawie art. 86 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym przedstawić zagadnienie prawne składowi Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2019 roku Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów, na podstawie art. 82 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym, przedstawił składowi siedmiu sędziów tego Sądu zagadnienie prawne, wydane w związku z rozpoznawaniem kasacji radcy prawnego Ł. P. wniesionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 8 marca 2018 roku zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 18 października 2017 roku, sygn. akt D [...].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. uznał obwinionego radcę prawnego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. orzeczeniem z dnia 8 marca 2018 roku zmienił orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. z dnia 18 października 2017 roku, sygn. akt D [...], wymierzając obwinionemu karę pieniężną w wysokości 6 000 złotych.

Kasację od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. wywiódł obwiniony. W kasacji skarżący zaskarżył wyrok w części co do kary, zarzucając wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pieniężnej w wysokości 6 000 złotych, choć zdaniem obwinionego, okoliczności przemawiały za wyborem kary innego rodzaju, a mianowicie za wymierzeniem kary nagany. Obwiniony wniósł o uchylenie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W..

W toku rozpoznania kasacji we wskazanej wyżej sprawie, członkowie składu orzekającego podnieśli istnienie poważnych wątpliwości co do wykładni przepisów prawa, stanowiących podstawę wydawanego rozstrzygnięcia. Chodzi tu o uregulowane przez art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) szeroko pojmowane prawo obywatela do sądu oraz możliwe konsekwencje jego naruszenia, postrzegane przez pryzmat przewidzianych w art. 439 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., bezwzględnych przyczyn odwoławczych, związanych z uprawnieniem do orzekania osób powołanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego i oceną prawidłowości składu sądu. Wątpliwości te wynikają z podnoszonych w przestrzeni publicznej zarzutów dotyczących prawidłowości powołania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. z 2018 r., poz. 633), a nadto z treści pytań prawnych wskazanych w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 roku, sygn. III KO 154/18.

W ocenie Sądu występującego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, Sąd Najwyższy nie może ignorować wątpliwości formułowanych przez inne składy Sądu Najwyższego, przez osoby określone jako autorytety prawnicze oraz przez osoby piastujące najwyższe funkcje w wymiarze sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej, odnoszących się do prawidłowości procesu powołania sędziów Sądu

Najwyższego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. z 2018 r., poz. 633). Sąd Najwyższy zwrócił też uwagę na występowanie przez sądy polskie z pytaniami prejudycjalnymi, w których podważa się prawidłowość powołania Izby Dyscyplinarnej, a pośrednio niezależność KRS (vide - np. postanowienia SN z dnia 19 września 2018 r. w sprawach III PO 8/18, III PO 9118, http://www.sn.pl/aktualnosci/SitePages/Komunikaty_o_sprawach.aspx) oraz na oceny pojawiające się w dokumentach organizacji międzynarodowych.

W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia, Sąd Najwyższy wskazał, iż ma świadomość, że w dotychczasowym orzecznictwie zgodnie przyjmowano, że powołanie sędziów stanowi wyłączną kompetencję Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Krajowej Rady Sądownictwa. Przepis art. 179 Konstytucji RP wyraźnie wskazuje, że sędziowie są powoływani przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, na czas nieoznaczony. Z kolei art. 114 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymienia powoływanie sędziów jako akt urzędowy Prezydenta niewymagający kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów. Jednak w przestrzeni prawnej formułowane są zarzuty dotyczące nieprawidłowości procesu powołania sędziów Sądu Najwyższego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. z 2018 r., poz. 633) wprost z możliwością naruszenia wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) prawa do sądu ustanowionego ustawą, polegającego na powołaniu na urząd sędziego w wyniku procedury obarczonej naruszeniami prawa.

Prokurator działająca z upoważnienia Prokuratora Generalnego przedstawiła stanowisko, wnosząc o podjęcie uchwały o treści: „osoba, która została powołana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wydanego bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów oraz na wniosek Krajowej Rady

Sądownictwa ukształtowanej w zakresie udziału w niej sędziów w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.), nie jest osobą nieuprawnioną do orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k, a udział takiej osoby w składzie sądu nie narusza wynikającego z art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284) prawa do sądu ustanowionego ustawą, polegającego na powołaniu na urząd sędziego w wyniku procedury obciążonej naruszeniami prawa.”

Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów zważył, co następuje:

W przedmiotowym stanie faktycznym powiększony skład Sądu Najwyższego przyjął do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, dzieląc wątpliwości podniesione w uzasadnieniu wniosku składu zwykłego, że „potrzeba rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego wchodzi w rachubę nie tylko dla przeciwdziałania rozbieżnościom interpretacyjnym już zaistniałym w orzecznictwie, ale także takim, jakie mogą zaistnieć, chociażby ze względu na istotne różnice poglądów doktryny, gdyż i tego rodzaju rozbieżności są niekorzystne dla prawidłowego funkcjonowania prawa w praktyce”. Przekazany wniosek spełnia więc kryteria określone w art. 82 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o Sądzie Najwyższym.

W ocenie Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów, w niniejszej sprawie występuje zagadnienie prawne wymagające ze względu na swoją wagę i znaczenie dla pewności podejmowanych czynności orzeczniczych, rozstrzygnięcia przez skład Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Przedstawione przez zwykły skład Sądu Najwyższego zagadnienia mają istotny charakter ustrojowy, budzą wątpliwości w doktrynie, a także w dyskursie publicznym oraz mają bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie rozpoznawanej przez Sąd sprawy na funkcjonowanie ustrojowe całego Sądu Najwyższego, jak również sądów powszechnych i administracyjnych w zakresie, w jakim orzeczenia wydawać będą sędziowie wskazani przez Krajową Radę Sądownictwa w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.). Rozstrzygnięcie tych

zagadnień prawnych pozwoli również na ocenę systemowej niewzruszalności orzeczeń Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych i powszechnych, zarówno już wydanych, jak i wydawanych w przyszłości.

Odnosząc się szczegółowo do problematyki związanej z zagadnieniami prawnymi wyłaniają się, jeśli chodzi o kwestie prerogatywy Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, rozbieżne koncepcje dotyczące charakteru obwieszczenia Prezydenta RP i jego wpływu na sam akt powołania sędziego.

Ustawodawca w art. 31 § 1 ustawy o Sądzie Najwyższym określił sposób inicjacji procedury nominacyjnej na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego. Zgodnie z tym przepisem „Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, po zasięgnięciu opinii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" liczbę wolnych stanowisk sędziego przewidzianych do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego”. W okresie przejściowym Prezydent, na mocy art. 112a ustawy o Sądzie Najwyższym, mógł wydać takie obwieszczenie bez zasięgnięcia opinii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

W doktrynie można odnaleźć poglądy wskazujące na to, że obwieszczenie to ma charakter jedynie czynności urzędowej, stanowiąc nieodłączny element aktu powołania. Stanowisko powyższe zakłada, że obwieszczenie takie stanowi czynność urzędową. Wskazuje się, że <<przed rozważeniem zakresu prerogatywy, o której mowa w art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP, należy zastanowić się, czy obwieszczanie o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym jest w ogóle aktem urzędowym, a więc aktem wymagającym co do zasady dla swojej ważności podpisu Prezesa Rady Ministrów. W literaturze zauważono, że „nie każde działanie Prezydenta RP, również materializujące się w formie określonego dokumentu, powinno być zakwalifikowane jako akt urzędowy. Instytucja ta jest bowiem zastrzeżona dla sytuacji, w których Prezydent RP o czymś rozstrzyga, a zatem realizuje którąś z materii kierownictwa państwowego” (K. Kozłowski, *Komentarz do art. 144 [w:] Konstytucja RP*, t. 2, red. M. Safjan, L. Bosek, s. 708). Jakkolwiek przywołany autor ilustruje swoją tezę przykładami listów gratulacyjnych i przemówień Prezydenta RP, to na uwagę zasługuje zaproponowane przez niego

rozumienie aktu urzędowego jako aktu, który o czymś rozstrzyga. Można bowiem zauważyć, że w obwieszczeniu Prezydent RP tylko stwierdza faktyczną liczbę wolnych stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym. Sama liczba stanowisk w tym sądzie, w jego poszczególnych izbach, ustalona jest w regulaminie Sądu Najwyższego. Inaczej rzecz ma się w przypadku obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości o wolnych stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, ponieważ w tych obwieszczeniach Minister Sprawiedliwości decyduje jednocześnie o przydzieleniu danego etatu do sądu, a przez to także o liczbie stanowisk w danym sądzie. Możliwe wydaje się przyjęcie, że obwieszczenie Prezydenta RP o wolnych stanowiskach jest czynnością urzędową, podejmowaną na podstawie art. 31 § 1 ustawy o SN, nie zaś aktem urzędowym. W doktrynie podkreśla się, że w trakcie sprawowania swojego urzędu Prezydent podejmuje wiele działań, które pomimo uzyskania formy pisemnej nie stanowią aktów urzędowych (A. Frankiewicz, *Kontrasygnota aktów urzędowych Prezydenta RP*, Kraków 2004, s. 104–106). Jednocześnie jednak należy zauważyć, że nietrafne byłoby twierdzenie, iż obwieszczenie Prezydenta RP, o którym tutaj mowa, nie jest aktem wywołującym określone skutki prawne. Wydanie obwieszczenia jest warunkiem koniecznym wszczęcia procedury naboru kandydatów na stanowiska sędziego w Sądzie Najwyższym. Brak obwieszczenia uniemożliwia obsadzenie wolnych stanowisk>> (K. Szczucki, *Komentarz do art. 31*, [w:] K. Szczucki, *Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, LEX 2018). Obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziego SN ma charakter informacyjny, a także inicjuje procedurę nominacyjną, zaś powołanie sędziego SN ma charakter władczy i procedurę tę finalizuje.

W przypadku postawienia tezy o przyjęciu jako zasadnego poglądu, że obwieszczenie o wolnych stanowiskach sędziowskich stanowi akt urzędowy Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, w świetle obowiązujących regulacji nie jest wymagana kontrasygnota Prezesa Rady Ministrów. Czynność wydania obwieszczenia wchodzi w zakres prerogatywy Prezydenta do powołania sędziów. Kluczowe znaczenie ma art. 144 ust. 3 Konstytucji RP, określający zamknięty katalog czynności zarezerwowanych dla wyłącznej decyzji głowy państwa, które nie wymagają dla swojej ważności i skuteczności kontrasygnaty Prezesa Rady

Ministrów. Zgodnie z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP wśród tych prerogatyw znajduje się także prawo do powoływania sędziów.

Jak podkreśla P. Sarnecki: <<swoistość drugiej funkcji Prezydenta, tj. działania jako "gwarant ciągłości władzy państwowej" musi skłaniać również do szerokiej interpretacji katalogu jego prerogatyw, wbrew wzorcowej interpretacji takiej konstrukcji prawnej (zasada-wyjątek). W szczególności należy przyjąć, że od wymogu kontrasygnaty zwolnione być również winny takie działania Prezydenta, które mieszczą się bądź też są "dalszym ciągiem" pewnego aktu urzędowego, wyraźnie zwolnionego z kontrasygnaty. Z podobieństwa do argumentacji stosowanych w innych państwach do podobnych okoliczności, kompetencje takie możemy nazwać "pochodnymi". Jeżeli więc na przykład art. 144 ust. 3 pkt 4 Konstytucji zwalnia od wymogu kontrasygnaty wykonanie przez Prezydenta inicjatywy ustawodawczej, to należy przyjąć, że z wymogu tego zwolnione jest również wycofanie przez Prezydenta projektu ustawy z Sejmu (por. art. 119 ust. 4 Konstytucji) czy też zgłaszanie przez Prezydenta (jego pełnomocników) poprawek do "swoich" projektów ustaw (art. 42 regulaminu Sejmu). Sądzić można, że wolno tu stosować wnioskowanie (...) - jeśli wolno więcej (bez kontrasygnaty), to tym bardziej wolno mniej w tym samym problemie>> (P. Sarnecki, *Komentarz do art. 144 Konstytucji RP*, [w:] P. Sarnecki, *Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz do przepisów*, LEX 2000). Z tego względu za uprawniony należy uznać pogląd przemawiający za zwolnieniem od wymogu kontrasygnaty kompetencji pochodnych w stosunku do wskazanych w art. 144 ust. 3 Konstytucji RP (zob. B. Opaliński, *Kontrasygnata aktów głowy państwa w polskim konstytucjonalizmie, Kontrasygnata w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. Część II*, *Ius Novum* 3/2011, s. 138 i nast.).

Uszczegółowienie prerogatyw w zakresie powoływania sędziów zawarte zostało w art. 179 Konstytucji. Przepis ten „precyzyjnie określa kompetencje zarówno Prezydenta, jak i KRS. Do KRS należy złożenie wniosku o powołanie sędziów (wskazanie kandydatów na określone stanowiska sędziowskie). Prezydent zaś dopiero po złożeniu wniosku może podjąć działania mające na celu powołanie sędziów” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 5 czerwca 2012 roku, sygn. akt

K 18/09, Dz. U. z 2012 roku, poz. 672, LEX nr 1164527). Podkreślić także należy, że z art. 179 Konstytucji RP wynika, że ustrojodawca zdecydował o współdziałaniu dwóch konstytucyjnych organów w procesie powoływania sędziów. Jest to Krajowa Rada Sądownictwa, która czuwa nad niezależnością sądów i niezawisłością sędziów oraz Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej jako najwyższy organ władzy publicznej w Polsce. Kompetencja w zakresie powołania sędziego należy do osobistych uprawnień Prezydenta. W tym aspekcie rozstrzygnięcia również wymaga kwestia wpływu prawidłowości procedury nominacyjnej na skuteczność aktu powołania.

Wskutek przyjęcia, że obwieszczenie wchodzi w zakres prerogatywy Prezydenta, wyłączona zostaje kontrola takiego aktu przez organy władzy publicznej. Kontrola taka byłaby bowiem dopuszczalna jedynie wówczas, gdyby przewidywała ją wprost Konstytucja (por. wyrok TK z dnia 24 października 2017 r., K 3/17, OTK ZU nr 68/A/2017).

W przestrzeni prawnej i publicznej obecny jest także pogląd, w którym podważa się uprawnienie Prezydenta do wydawania obwieszczeń o wolnych stanowiskach sędziowskich w Sądzie Najwyższym bez kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów. W konsekwencji przyjmuje się, że cała procedura obarczona jest błędem. W dyskursie akcentowane jest między innymi, że: „z uwagi na niedopełnienie wymogu kontrasygnaty Prezesa Rady Ministrów, akt urzędowy Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 maja 2018 r. w postaci obwieszczenia o liczbie wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego dotknięty jest wadą prawną, w świetle art. 144 ust. 2 Konstytucji skutkującą jego bezwzględną nieważnością. W konsekwencji, nieważnością dotknięte są dalsze czynności związane z postępowaniem, zmierzającym do obsady stanowisk w Sądzie Najwyższym, podjęte w oparciu o przedmiotowy akt urzędowy Prezydenta Rzeczypospolitej. Wydanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej aktu urzędowego z 24 maja 2018 r. w postaci obwieszczenia o liczbie wolnych stanowisk sędziego Sądu Najwyższego bez dopełnienia wymogu kontrasygnaty stanowi delikt konstytucyjny w rozumieniu art. 198 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 r. oraz art. 1 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 3 ustawy z 26 marca 1982 r. o Trybunale

Stanu (t. j.: Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 925 ze zm.)” (S. Patyra, *Opinia prawna w sprawie zgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej obwieszczenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. nr 127.1.2018 o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym*).

Kwestia ukształtowania składu osobowego Krajowej Rady Sądownictwa w wyniku wyboru przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej piętnastu sędziów w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.) była przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego, do którego wyłącznej kompetencji należy ocena zgodności przepisów ustawowych z Konstytucją RP.

Na marginesie warto zauważyć, że polskie rozwiązania prawne w zakresie kształtowania składu osobowego Krajowej Rady Sądownictwa i sposobu wskazywania przez ten organ kandydatów do objęcia urzędu sędziego nie odbiegają od standardów przyjętych w poszczególnych krajach Europy. Dla przykładu w Hiszpanii Consejo General del Poder Judicial (Rada Główna Władzy Sądowniczej) jest 21-osobowym organem kolegialnym, w skład którego wchodzi z urzędu, w roli przewodniczącego Prezes Sądu Najwyższego, którego wyboru dokonuje zgromadzenie plenarne Rady na swoim inauguracyjnym posiedzeniu. W skład Rady wchodzi 20 członków, którzy wybierani są przez Parlament (Kongres i Senat) większością 3/5 głosów spośród sędziów i prawników o uznanej kompetencji, a następnie mianowani przez Króla.

W Niemczech o powołaniu sędziów trybunałów federalnych (Trybunał Federalny, Federalny Sąd Administracyjny, Federalny Trybunał Obrachunkowy, Federalny Sąd Pracy, Federalny Sąd Socjalny), decyduje właściwy dla danego zakresu minister federalny wraz z Komisją do Spraw Powoływania Sędziów (Richterwahlausschuss) składającą się z właściwych dla danego zakresu spraw ministrów krajowych (landowych) i członków wybranych w równej liczbie przez Bundestag (art. 95 § 2 ustawy zasadniczej RFN z dnia 23 maja 1949 r. i Richterwahlgesetz (ustawa o wyborze sędziów) z 25 sierpnia 1950 r.).

Odpowiednika Krajowej Rady Sądownictwa, rozumianego jako organ składający się w szczególności z sędziów, uprawnionego do rekomendacji kandydatów na stanowiska sędziowskie, nie ma w takich państwach jak: Austria (art. 86 Federalnej Ustawy Konstytucyjnej Republiki Austrii z 1 października 1920 r.), Szwecja (rozdział 11 § 9 Aktu o Formie Rządów z 26 listopada 1974 r.).

W Austrii sędziowie są mianowani przez prezydenta federalnego na wniosek rządu federalnego lub z jego upoważnienia przez właściwego ministra federalnego. Kandydatury przedstawiają organy wewnętrzne sądów (Senaty), jednak organ powołujący nie jest nimi związany (zob.: Biuro Analiz Sejmowych, *Informacja na temat powoływania sędziów w wybranych państwach Unii Europejskiej* – BAS-WAP-2310/16).

W Czechach kandydatury do objęcia stanowiska sędziowskiego są przedstawiane przez prezesów sądów okręgowych Ministrowi Sprawiedliwości. Decyzja, które z tych kandydatur zostaną przedstawione prezydentowi, pozostaje w wyłącznej kompetencji Ministra (J. Sułkowski, *Postępowanie w przedmiocie nominacji sędziowskich w czeskim porządku prawnym*, Acta Lodziensis Folia Iuridica 70, 2009).

Patrząc tylko na te przykładowe rozwiązania przyjęte w niektórych państwach Unii Europejskiej, trudno nie zauważyć, że polskie rozwiązania zapewniają większy udział środowiska sędziowskiego w procesie powoływania sędziów, niż chociażby rozwiązania prawne funkcjonujące w innych państwach Unii Europejskiej.

Sąd Najwyższy w składzie siedmiu sędziów podziela pogląd wyrażony przez skład wnioskujący, że „(...) wobec podnoszenia w dalszym ciągu zastrzeżeń i wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2019 roku, sygn. III KO 154/18), jakoby brak uprawnień do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.) osób powołanych w następstwie procedury zainicjowanej obwieszczeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 maja 2018 r. o wolnych stanowiskach sędziego w Sądzie Najwyższym (M.P. z 2018 r., poz. 633) wynikał ze sprzeczności

z przepisami prawa proces kształtowania KRS w wyniku wyboru jej członków przez Sejm RP, konieczne jest rozstrzygnięcie tego zagadnienia prawnego przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego”. Tyle tylko, że zdaniem składu siedmioosobowego zagadnienie to ma charakter na tyle istotny dla spójności polskiego porządku prawnego oraz praktyki sądowej, a powaga wysuwanych rozbieżności jest na tyle ważka, że problematyka ta winna być rozstrzygnięta w składzie Izby Sądu Najwyższego.

Mając na uwadze powyższe Sąd postanowił jak na wstępie.